Ч. 156. Пятниця 13 (26) липня 1901. Рік XI.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

## Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

(*Надзвичайна сесия угорского сойму. — Відносини на балканьскім півострові. — З полудневої Африки*).

Угорскі дневники доносять, що опозиция угорского сойму має зажадати, аби сойм скликано на найблизший час. По мисли угорских законів може в часі парляментарних ферий вже 20 послів домагатись скликаня сойму. Яко причину сего надзвичайного жаданя уважають від кількох днів кольпортовану вість, що бувший президент міністрів Банфі мав в своїм часі з нагоди обструкциї в соймі предложити введенє абсолютизму на Угорщині. В наслідок того опозиция домагає ся, аби цілий бувший кабінет Банфіого поставити в стан обжалованя.

З Сербії доносять, що в околици Коляшина все сербске населенє, котре не має оружия, утекло в гори. Після донесень з Митровиці альбаньский ватажко Ісса Болетінац вдер ся на чолї віддїлу альбаньских Башибожуків до сербских домів і під покривкою, що ревідує ті доми за оружием, рабував. Богато Сербів побито і поранено. Також в селах в околици Митровиці уряджено за Сербами нагінку. Говорять, що до Митровиці мав приїхати Сулейман-баша, аби завести лад. — На припорученє російского посольства в Царгороді, російский консуль в Скопли, Александер Машків поїхав до Коляшина, аби наочно переконати ся о подіях в тій місцевости. Сербский консуль з Прізрена також приїхав до Коляшина. — Вісти, які надходять з Старої Сербії показують, що в переслїдуваню Сербів беруть участь не лиш Альбанці, але також власти і правильне турецке войско. Турецкі власти арештували в Косові насамперед сербских робітників, відтак учителїв і сьвященників, а нарешті всїх маєтнїйших купців. В школах, церквах і монастирях відбули ся брутальні ревізиї а протест якиї митрополит Прізрену вніс до турецкого правительства, лишив ся без піяких наслїдків. Територия Коляшина, де Альбанці зрабували сербскі доми, мала від непамятних часів рід самоуправи. Начальниками територий були „князї“, самі стягали податки і віддавали їх турецким властям з Митровици. — Серби вияснюють, що жерелом тих подій, котрих жертвою паде християньске населенє Старої Сербії, суть інструкциї з Царгороду. На протести сербского посла турецке правительство давало виминяючо холодні відповіди і не зарядило нічого, аби спинити ті насильства. Здасть ся, що турецке правительство хоче вигубити в Старій Сербії всїх Християн.

Ґубернатора Капляндї Мільнера іменовано почетним членом міста Льондона. Дотичне письмо передав єму вчера льордмайор міста з присутности Чемберлена і инших міністрів. В промові виголошеній до Мільнера льордмайор підніс єго визначну діяльність в полудневій Африці. Мільнер дякуючи за відзначенє підніс, що хоч всї горячо бажають собі мира, хоч Анґлійці хотїли би улекшити Бурам капітуляцию через заключенє мира, то однак нїхто не хоче заплатити за се уступками, котрі в будучности могли би стати ся небезпечними і викликати повстанє Бурів. По скінченю війни Анґлія буде поступати з Бурами безсторонно, а навіть прихильно і покаже їм, що они, хоч стратили независимість, не стратили свободи.

## Рух виборчий.

По розписаню нових виборів до Сойму розпочав ся в цілім краю виборчий рух. Подаємо про той рух кілька звісток із всхідної части краю. І так: в Бібрці здавав посольске справоздане дня 13 с. м. посол Романчук. По оживленій дискусиї ухвалили збори послови довірє і подяку. — В Долині, консолїдацийний комітет повітовий задля виборів ухвалив кандидатуру о. Теодора Богачевского пароха Лецівки і вдніс ся до Народної Ради і Рускої Ради у Львові як і до Селяньскої Ради в Долинї з просьбою о затвердженє тої кандидатури. — В Яворові мають відбути ся дня 28 с. м. в салї ради повітової збори в цїли уконституованя передвиборчого комітету для вибору посла з куриї сільских громад. Відозва, скликуюча сї збори, писана по польски з підписами пп. Конопки, Генрика Карчевского, др. Ґібля і Шептицкого. — В Станиславові, як доносить „Галичанин“ в днях 11 і 18 червня відбули ся збори мужів довірия „русско-народної пар-

---

6)

## РОМАН ТРУБАДУРА.

(*З польского — Теодора Єске-Хоїньского*).

(Дальше.)

IV.

— Воздух Червоного замку не здоров видко для вас, пане Вільгельме, — говорила ґрафиня. — Може вам у нас невигідно, можете які привички, котрих не хочете з вічливости виявити? Скажіть, а гостинність пана Раймона не відмовить вам нічого.

— Нігде не було менї так вигідно, як тут, під вашим печаливим оком, — відповів трубадур.

— А однако поблїдли ви від часу, від коли перебуваєте між нами.

Поглянув на неї сумно.

— І на ваших лицях зівяли рожі веселости — шепнув.

Замовкли.

Були на бальконї вежі. Она сиділа на кріслї з поручем, оперши праву ногу, обуту в червоний, золотом шитий черевик, на шовковій, білій подушці, він стояв кілька кроків від неї з похиленою головою.

Вже минав четвертий тиждень від часу, коли Вільгельм прибув на Червоний замок. Соловії в миртових корчах замовкли, молода зелень на луках почала темнїти, в стругах і річках зменшала ся вода.

Горячий червень полошив людий в полудневих годинах з піль і виноградників.

Ґраф Раймон не щадив ні золота, ні заходів, аби гостеви зробити приємнїйшим побут в своїм лїтнім мешканю. Лови, лицарскі забави, бенкети і гра в кости зміняли тиждень в день, місяць в тиждень. Ще не мав трубадур часу розглянути ся добре по околиці, коли вже боз перестав цвисти. Перебуваючи цілий день з собою разом, дома і в лїсї, при столї і на ловах, привязали ся до себе гість і єго господар. Ґраф полюбив молодого, милого товариша, котрий умів і засьпівати і оповідати цікаві пригоди, а від чарки, жеребу, лицарских забав і ловів не утїкав; трубадур знов був вдячний старшому лицареви за єго прихильність.

Волка і трубадура злучила вже по тижднях спільного пожитя приязнь. Нинї, коли ґраф, виїзджаючи рано на чолї своєї дружини на кілька днів в дальші сторони, до диецезиї нарбоньскої, з наміром покараня одного із своїх ленників, що опер ся рішеню єго судиїв — працщав ся з женою і гостем, говорив зі сьміхом:

— Полишаю тебе, Марґарідо, під опікою того лицаря. Сьпівайте собі разом, як соловії, але не залюбіть ся часом, бо....

Погрозив мечем.

— Здаю ся на вашу лицарску честь, Вільгельме — додав, стискаючи руку трубадура.

— Жена приятеля єсть сьвятостию для лицаря, — відповів Вільгельм.

Говорив щиро, не лукавив.

Приязнь ґрафа станула між ним а Марґарідою муром, наїженим списами. Ночами, в своїй комнатї, або на проходах, коли був сам з собою, пестив в души, в серци образ ґрафинї, котрий прилип до єго гадок так щільно, що не міг єго від них відчепити. Коли би Марґаріда не була жінкою приятеля, не був би здержав ся, не був би придавлював своїх бажань.

Атже любов належала до привилеїв трубадура, була нагородою за пісню, а погляди і румянці ґрафинї давали єму досить заохоти. Знав, що потребував лиш хотїти, простягнути руку, а одержав би щастє, о якім думав від першого дня свого побуту на Червонім замку.

Але ґрафиня була власностию прихильного єму мужа, а він носив лицарский пояс не лише на одежи....

Та незгода між бажанями а лицарскою честию, відбирала єму сон, затроювала вино, змерзила пісню. Хоч доси не скривдив приятеля, не замарав єго гербового щита, мимо того чув ся перед ним винним. Мучила єго, дразнила вічливість ґрафа, бо пожелав в тайнї серця того, що повинно було бути єму дорогим.... єго жени, єго мужескої чести.

З того страшного положеня був лиш один вихід: утечи як найскорше, як найдальше від покуси. Хотів то вже кілька разів зробити, але в рішаючій хвили все не стало эму відваги. Не мав сили позбути ся виду тої,

тиї“ на котрих вибрано передвиборчий комітет: Комітет має складати ся з кількадесятьох членів а предсїдатем его єсть адвокат др. Алексевич, товаришем предсїдателя о. Стефан Ленкавский, секретарем Ілия Ткачуник, а касиєром Теодор Рубчак. На згаданих зборах нараджували ся над евентуальними кандидатами, але ухвалено поки що не виставляти жадної кандидатури, а передовсїм підготовлювати правибори, а доперва по правиборах поставити кандидатуру. — З Дрогобича доносять до „Галичанина“ що в недїлю 28 липня о 3 год. пополудни відбуде ся в Ясеници сільній передвиборче віче, на котре вислав запрошеня комітет зложений з Яця Олексовского, Івана Ступака, Николая Івaха, Дмитра Ґреха і Стефана Кушніра. — В Бродах здавав посольске справоздане др. Левенштайн перед виборцями тамошної торговельної палати і зголосив свою кандидатуру на посла до сойму.

# Новинки.

*Львів дня 25 го липня 1901.*

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував офіціялами канцелярийними I. ранги канцелїстів судових: Ант. Зайлього в Станиславові і Пазаревича в Богородчанах, Кар. Штайна в Солотвинї і Пантелейм. Пюрка в Турці, з полишенем всїх на дотеперішних становищах; — перенїс офіціялів канцелярийних: Яна Вомачку з Динова і Тому Стебельского з Порохника, обох до Перемишля, і Яна Мар. Пшигоцкого з Судової Вишнї до висшого суду краєвого у Львові, а канцелїстів судових: Аполїн. Сєджейовского з Вишник до висшого суду краєвого у Львові, Йос. Кузика з Мельницї до Дрогобича, Ів. Голейка з Радехова до Судової Вишнї, Стеф. Лотоцкого з Грималова до Надвірної, Ферд. Воляпецкого з Микулинець до Мельницї і Онуфр. Гулейка з Рожнїтова до Порохника; вкінци іменував канцелїстами судовими: Меч. Ценніка, підофіцира рах. 9. п. оборони кр. для Грималова, Йос. Визлїньского, підофіцира рах. 20 п. оборони кр. для Рожнїтова, Діонис. Лопушаньского, підофіцира рах. 17. п. оборони кр. для Микулинець, Север. Рудницкого, дієтаря у Львові, для Вишник, Ізид. Мельника, вахмайстра жандармериї, для суду краєвого у Львові, вкінци помічників канцелярийних: Мих Куцериба в Перемишли для Динова, Леоп. Войтаса в Станиславові для Грималова і Євстахія Крохмалюка в Козові, для Радехова.

— **Карти абонаментові на зелїзницях.** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Подібно як минувшого року, запроваджує ся і в сїм роцї на шляхах всхідно- і західно-галицких зелїзниць державних на час від дня 1-го мая до 31-го вересня карти абонаментові I. II. III. кляси по цїнї 50, 35 і 20 корон за 15-дневний, а по 75, 50 і 30 корон за 30-дневний абонамент. Сї карти, виставлені на імя властителя, управняють до довільно частої їзди а також до перериваня подорожи без всякого оповіданя ся. Такі самі карти абонаментові буде видавати ся також для перевозу пакунку подорожного до максимальної ваги 30 кг., а то по 6 корон з 15-дневною, а по 9 корон з 30-дневною важностию. Близших пояснень удїляють всї стациї і бюра інформацийні зелїзниць державних.

— **В Любіни,** купелевій місцевости відбуде ся 28-го с. м. заходами філїї „Просьвіти“ в Комарнї при співучасти хору академиків концерт на дохід маючої оснувати ся „Селяньскої Бурси“ в Комарнї. Проґрама концерту ось така: 1. Вахнянин: „Наша жизнь.“ 2. Лисенко: „Минули лїта молодиї“ (сольо тенорове). 3. Воробкевич: „Думи мої“. 4. Зарицкий: „Quod libet“ сольо цитра. 5. Нижанковский: „З окрушків“. 6. Гаґь: „Серце“. 7. Лисенко: „Народні пісні“. 8) Монюшко: „Grajek“ сольо барітонове. 9. Д. Січко: „Нек Душман віді“. 10. Лисенко: „Ой пущу я кониченька“ trio в супроводї хору. 11. Вахнянин: „Урра у бій“. — Цїни місць: першорядне крісло 2 кор., другорядне 1 кор. 40 сот., вступ на салю 1 кор., ґалерия для селян 30 сот. Початок о годинї 7½; по концертї reunion.

— **Управу руского народного театру** з днем 1-го н. ст. серпня обнимає і вести буде в імени „Рускої Бесїди“ п. Михайло Рубчак, яко делеґат Видїлу, доки не наступить стала обсада директора за контрактом.

— **Репертуар руского театру в Яворові.** В четвер 25-го н. ст. с. м. виставлять комедию в 5 актах Глиньского „Шалавило“. В суботу 27-го „Жидівку вихрестку“, штуку народну зі співами Тогобічного. В недїлю 28-го „Не ходи Грицю на вечерницї“, образ народний зі співами і танцями в 5 актах дра Александрова. Вівторок дня 30-го буде послїдне пращальне представлене уступаючого директора дра Івана Гриневецкого: виставить ся комічна опера в 3-ех актах Делїнгера „Дон Цезар“.

— **Убийство.** В Осівцях під Бучачем, маєтности гр. Потоцкого, не вислїджений доси злочинець убив тамошного управителя маєтности Романа Длуґошевского. З доходженя комісиї слїдчої виходить, що убийник кинув ся на Длуґошевского в часї его глубокого сну, а притиснувши мабуть колїном жолудок вхопив за горло і задушив. Очевидно бухнула при тім і кров, а убийник хотячи затерти слїди крови, виляв на тїло значну скількість води. Судия слїдчий арештував двох людий зі служби підозріних о той страшний злочин, обох відставлено поки-що до арешту в Бучачи.

— **Огнї.** В суботу дня 20-го с. м. погоріли в Яворові обійстя двох селян Ів. Індика і Вас. Маковея: оба були обезпечені в „Днїстрі“. З горючої комори Ів. Індика виратовано сховані в збіжу 340 кор. сріблом, натомість чотири паперові 20-коронівки зітлїли від горяча. — В Струсові, теребовельского повіта згоріло передвчера вісїм домів.

— **Попоїли.** В Дрогобичи приніс дня 17-го с. м. 14-лїтний Мошко, син Ісаака Оксенберга, свому батькови обід. Оба зїли, а по обідї оба попадали без памяти. Мошко помер другого дня в шпитали, а старий ледви що дишить. В справі сїй переводить ся слїдство і чей докаже, що було причиною тої смерти.

— **Спека і тучі.** Бюро метеорольоґічне у Вашінґтонї доносить, що майже в цїлих Сполучених Державах з виїмкою тих місць, що положені над морем, настала страшенна спека. В Йові, Місурі та Ілїнайс дійшла теплота до тої висоти, якої ще доси нїколи не бувало. Так само доносять о великій спецї з Франциї, західної Німеччини і з Відня. У Вінер-Найштадт була дня 22-го с. м. страшна туча з громами і градом, котрий падав пів години. Межи Перніц а Райхенавом град вибив всї збіжа на полях та виноградники і паробив страшенної шкоди. Дня 20-го с. м. вдарив грім в будинок одного господаря в Шолях в долїшній Австриї і за хвильку цїле обійстє та ще й друге сусїдне стануло в огни. Всї будинки вигоріли до тла а при тім згоріло ще й 8 коров та 30 свиний. Шкоду обчисляють на 16.000 К. — В полудневій Чехії тучі наробили також богато шкоди. В суботу вечером настала була в Сальнав велика туча і грім вдарив в гостинницю якогось Міллера: грім перелетїв через дах, розбив мур в стїнї і впав

---

котра оплела, обгорнула цїлу его душу, як повій оплітає, обгортає сильного дуба.

А однако то конче мусїло стати ся, бо чув, що кождий новий усьміх, кождий новий приязний погляд ґрафинї, ломить, крушить его опір.

Перед ним, перед его очима розлягав ся такий величавий краєвид, що кождий инший поет був би его з одушевленем вдихав в себе. У стіп замкової гори розложила ся долина, що простягала ся на кілька миль.

Прикрашували єї купки сумних кипарисів і крісляатих плятанів, покривали єї лїси, перерізували ручаї.

Погляд біг з балькона замку аж до Перпініян, котрого вежі червенїли серед буйних огородів, аж до Рівесальто, зимової столицї ґрафа Раймона. Корбієри на північ, Пиренеї на захід, ослонені прозрачною мракою, як легким димом, замикали краєвид з обох сторін.

А понад тим богатством красок, черт і всїляких образів сияло в блеску сонця погідне червоне небо. Найлекша хмарка не закривала прозорого простору.

Але трубадур не бачив нї долини, нї лїсів, нї гір хоч заєдно дивив ся перед себе. Але то вже тупий, скляний погляд чоловіка задивленого в себе. Вішний сьвіт не істнував в тій хвили для него.

— Ваші гадки відбігли далеко — відозвала ся ґрафиня. — Може летять в небесний простір і слухають співу жайворонків?

Трубадур стрепенув ся. Дзвінкий, співаючий голос Марґариди впливав на него як солодкий флет. Притягав его, надив, приковував до себе.

— Мої гадки були близькі і далекі — відповів не відвертаючи голови. — Близькі, бо... — задержав ся, не виповів, що єму перло ся на уста — далекі — бо... хвильку вагував ся — бо жде мене далека подорож...

— Далека подорож? — сказала ґрафиня живійшим голосом. — Ви хотїли би нас покинути?

— Король Альфонс запрошував мене кілька разів на свій двір — відповів трубадур непевним голосом, глядячи все перед себе. — Було би нечемно відмовити так ласкавому панови...

Ґрафиня піднялa ся з крісла.

— Неправду говорите, видумуєте собі якусь дорогу... Вам у нас зле, невигідно. Кажіть, чого вам треба?

Тепер відвернув ся трубадур.

Перед ним, два кроки від него, стояла ґрафиня. В єї очах горів огонь розбудженої пристрасти, єї уста усьміхали ся принаджуючо.

— Скажіть чого вам треба? — повторила голосом мягким, в котрім пробивала ся покірність люблячого серця.

— Спокою — відповів трубадур, обертаючи знов очи на долину і на гори.

Ґрафиня зморщила легко брови. Вільним кроком вернула на крісло.

Довший час мовчали. Відтак відозвала ся ґрафиня перша:

— Молодости відбирає спокій лише любов. Чи хорошого Вільгельма з Кабестен, по котрім, як мені говорено, плаче неодна дама пашого ґрафства, мала би покарати пані Венера за его невірне серце, незаспокоєною, лютою любовию?

— Пані та не єсть всемогучою, одинокою королевою мужеского серця — відповів трубадур.

— Чиж може бути милїйша, лагіднїйша королева?

— Милі, лагідні королеви не все бувають честними дорадниками. Они рідко в згоді з обовязком і лицарскою честию.

— Говорите, немов би старі лїта побілили ваше волосе і вистудили серце.

— Серце вистуджують не лише старі лїта. І щирий біль гасить полумінь молодости.

— То я вгадала? Ваші гадки ішли до тої щасливої, котрій було призначено заволодїти вашим невірним серцем.

Задержуючи віддих вдивлювала ся ґрафиня в трубадура, ждучи на его відповідь. Несупокій малював ся на єї лици.

— Мої гадки ішли далеко, бо серце було і єсть близько — відповів Вільгельм.

Ґрафиня відотхнула.

— Гадки повинні бути все там, де серце — сказала.

Трубадур відповів їй поглядом, котрий просив: не муч мене; отже бачиш, що терплю....

— Мушу їхати сейчас, ще нинї, передвечером — сказав по хвили скоро, нервово.

— Ваш наглий, нїчим неоправданий виїзд був би обидою для пашого дому — сказала ґрафиня поблїдши. — Ми вас так гостинно, так сердечно приймили...

Трубадур стояв безрадний.... Ґраф мавби справдї право обидити ся на гостя, котрий покинув его дім без нїякої розумної причини... А може би его виїзд викликав несправедливі підозріня, можеби ґраф мстив ся на жені за его нерозважний поспіх?..

Вільгельм не сьмів поглянути на ґрафиню. Бояв ся єї погляду, єї нїмої просьби, єї принаджуючого усьміху.

З того немилого положеня спас его ріг сгражника, віщуючого гостий.

до стайні, де як-раз служниця доїла корову, вбив служницю і дві корови та запалив рівночасно й обійсте, котре ціле вигоріло. Того самого дня вдарив грім і в хату якогось Біценца в Брілїцах. Господар з жінкою як-раз молили ся, коли грім вдарив і вбив господаря, а жінку так приголомшив, що єї ледви по довшім часї відтерли.

— **Живий чортик.** В селї Араґона коло Палєрмо, породила перед кількома днями — як доносять заграничні ґазети — одна тамошна молода жінка дитину-потвору, найдивнїйшу і мабуть одиноку в своїм роді. Тота маленька потвора має зараз над самими ушима два роги, один простий а другий закривлений, великі, зовсїм круглі очи, рот, котрий сягає майже від уха до уха; тїло покрите цїле волосєм, хвостик і ноги як копита. Італїяньскі лїкарі кажуть, що тота жінка задивила ся на якийсь образ, на котрім були чорти намальовані. Треба би лиш знати, чи то дїйстно правда, що пишуть італїяньскі ґазети.

— **Огні.** В Цівкові коло Любачева вибух дня 22 с. м. огонь, від котрого згоріло 30 селяньских загород. Причиною огню були дїти, що бавили ся сірничками. — В Болехові згоріло оногди шість домів партерових і одна камениця. Шкода єсть досить значна, бо вигоріли склепи з меблями, капелюхами і т. п. Огонь мабуть хтось підложив.

— **В Мостах великих** завалив ся дня 20 с. м. старий дім і убив двох робітників а 30 людий покалїчив. Катастрофа наступила підчас направи дому і в день, на щастє в хвили, коли більша часть єго жителїв вийшла на місто. Длятого межи покалїченими найбільше робітників.

---

Оповістка.

— Куплю малу реальність в красній теплій стороні, на Підгірю або в горах, близько лїса і зелїзниці в східній Галичині або в північній Буковині. Зголошеня під М. Г. Д. в Микуличині poste restante.

---

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Новий Йорк** 25 липня. На корабли Гогенфельс, що прибув сюди з Калькути, занедужав один моряк на джуму. Цїлу залогу ізольовано.

**Чернівцї** 25 липня. Сойм буковиньский вчера закрито.

**Прага** 25 липня. Narodni Listy виступають дуже остро против дра Жанка, посла ческого з Морави, котрий на народних зборах в Босковилах виголосив бесїду дуже прихильну для Нїмців.

**Опава** 25 липня. В часї нарад в Соймі над справою арендованя громадам польованя, вийшли представителї сільских громад з салї нарад, а то з причини відкиненя їх поправок. В наслїдок того Сойм був здекомплєтований.

**Відень** 25 липня. Княгиня Гогенбурґ, жена архикнязя Франц Фердинанда, повила на замку Конопішт дочку. Мати і дитина здорові.

---

## Надіслане.



---

Ґрафиня поглянула в долину, прислонивши рукою очи від сонця.

— Хоруговки мого шурина — відозвала ся.

— Пан Роберт з Тараскону приїздить?— спитав урадований трубадур. — Люблю єго щиру, отверту душу.

— І мою сестру Аґнішку, пізнаю при боцї мужа.

Окружений численною, оружною дружиною в'їхав пан Роберт з Тараскону з жено на подвірє замку, де ждала на него ґрафиня з своїм гостем.

— Ви вибрали ся до нас як на війну — говорила панї Марґаріда, витаючи ся дуже сердечно з сестрою і єї мужем. — Я не чула, аби нападано подорожних в наших сторонах.

— Хто везе такий дорогоцїнний скарб — пан з Тараскону усьміхнув ся до своєї жени — той повинен бути на всьо приготовлений.

— Як бачу не скінчили ся ще у вас медові місяці.

— І не скінчать ся так скоро, хиба щоби такі, як він — пан з Тараскону погрозив трубадурови кулаком — напосїли ся на мій спокій. О, вже забирає ся до моєї жени. Аґнішко, бачиш!

Трубадур бачучи, що панї з Тараскон жде на когось, хто поміг би їй зсїсти з коня, підбіг скоро і підставив долоню під єї стопу.

— Несправедливо мене обмавляєте, пане Роберте — говорив поставивши паню Аґнішку на землю.

— Немов то я не бачив вас при роботї— відповів Роберт — і не наслухав ся погроз тих мужів, котрі вас підозрівали...

— Очи завдрістних мужів бачать часто більше від страху — замітив трубадур, невдоволений з великої щирости правдомовного лицаря.

Пан з Тараскон догадав ся, що єго щирість не була трубадурови мила. Поглянувши скоро на него і на ґрафиню, усьміхнув ся під вусом і відповів:

— Може, може... Алеж то нинї горячо! Придав би ся на охолоду який добрий напиток, панї сестро.

На ґанку, під червоним, шовковим бальдахимом засїла ґрафиня з своїми гістьми. Слуги принїсши збан вина, відійшли без шелесту на знак панї.

Червнева спека не була на замковій горі така докучлива, як в долинї. Вітрець розганяв жару, улекшуючи легким віддиханє.

— І щож там у вас чувати? — почала ґрафиня. — Чи малий Роберток здоровий, чи вже дїстає зубки?

— Верещить хлопище від рана до ночи — відповів пан з Тараскон. — Часом приходить менї охота перетріпати єму шкіру.

Панї Аґнішка, середного росту русявка, з синїми очима, з розкішними ямками по обох сторонах сьвіжих, усьміхнених уст, з тонким трохи придовгим носиком, сказала:

— Не вір єму. Як лиш може дірвати ся, хапає нашого синка на руки і гойдає єго та забавляє. А виглядає при тім так сьмішно, так неповоротно, що тріскаю від сьміху.

І розсьміяла ся панї Аґнішка, відсланяючи прекрасні білі зубки.

(Дальше буде).

---

## Курс львівский.

| Дня 24-ого липня 1901. | пла-тять | жа-дають |
|---|---|---|
| | К. с. | К. с. |
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . . | 590·— | —·- |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 350·— | 358·— |
| Зелїз. Львів-Чернів.-Ясп . . . . . | 520·— | 530·— |
| Акциї гарбарні Ряшів . . . . . . . | —·— | 150·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку. | 400·— | 410·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 4% корон . . . . . | 89·— | 90·40 |
| Банку гіпот. 5% преміов. . . . . | 109·50 | —·- |
| Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$% . . . . . . . . | 97·30 | 98·— |
| $4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв. | 99·30 | 100·— |
| 4% листи застав. Банку краєв . | 92 — | 92·70 |
| Листи застав. Тов. кред. 4% . . . | 93 — | 93·70 |
| „ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ літ. | 93 — | 93·70 |
| „ „ 4% льос. в 56 літ. | 91·10 | 91·80 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні гал. . . . . . . . . | 96·— | 96·70 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем. | 101·70 | 102·40 |
| „ „ „ „ $4^{1}/_{2}$% | 98·70 | 99·40 |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор. | 92·— | 92·70 |
| Позичка краєв. з 1873 по 6% | —·— | —·- |
| „ „ 4% по 200 кор. | 92·— | 92·70 |
| „ „ м. Львова 4% по 200К. | 87·30 | 88·— |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова . . . . . . . . . . | 72 — | 77 — |
| Міста Станиславова . . . . . . . | —·— | —·- |
| Австр. черв. хреста (Курс віденский) . . . . . | 48·50 | 49·50 |
| Угорск. черв. хреста . . . . . | 24.90 | 25·90 |
| Іт. черв. хрес. 25 фр. . . . . . | 23·10 | 24·— |
| Архік. Рудольфа 20К. . . . . . | 58 — | 62·— |
| Базиліка 10 К . . . . . | 16·30 | 17·30 |
| Joszif 4 K. . . . . . | 7·— | 6·50 |
| Сербскі табакові 10фр. . . . . . | 8·— | 10·— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский . . . . . . . . . | 11·17 | 11·35 |
| Рубель паперовий . . . . . . . . | 2·52 | 2·54 |
| 100 марок нїмецких . . . . . . . . | 117·20 | 117·60 |
| Доляр америк. . . . . . . . . . | 4·80 | 5·— |

---

**КОБЗАР.** Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

---



За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

# І Н С Е Р А Т И.



З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).